

SANCTUS GERMANUS

PARISIENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA

(*Et Gallia Christiana*).

In pago Aeduensi, vico Lausia, Eleuthero et Eusebia parentibus natus Germanus, diaconus, triennioque post presbyter a sancto Agrippino Augustodunensi episcopo ordinatus, abbasque Sancti Symphoriani a Nectario praefectus, cum eo concilio v Aurelianensi, anno 549, interfuit. Cum autem sanctitate vitae, moribus et miraculorum virtute clareret, vocatur ad regimen Parisiensis Ecclesiae, mortuo Eusebio an. 555 (*Act. sanct. Bened., t. I, p. 234*), ut testis est Fortunatus auctor, suorum temporum episcopus Pictaviensis qui res ab eo praclare gestas libro de vita ejus scripto tradidit, consentitque Gissemarus in Vita sancti Droctrovei.

Nihil novus dignitatis gradus mutavit in cultu, victu, vigiliis et asperitate poenitentiae sanctissimi viri. Interfuit anno 557 Parisiensi in concilio, habito ad resarcienda damna omnia Ecclesiae ex bellis civilibus illata. Astitit anno 558 translationi sancti Ursini Bituricensis episcopi, sicut et sancti Albini Andegavensis, cujus tempus non adnotatur. Hujus in honorem ecclesiam voluntate et imperio Childeberti regis ante portam Andegavensis urbis fundasse memoratur in charta Nesingi episcopi, in notis Baluzii ad Servatum Lupum, pag. 378. Quantum sub eo praesule Childebertus rex pietate enituerit, ostendit imprimis, quod Ecclesiae Parisiensi, sanitate recepta precibus sancti Praesulis, cellas, regiam villam in qua convalescerat, eellamque in provincia cum basilica Sancti Romani donaverit anno regni 47; in mense Januario (*Hist. Eccles. Paris., t. I, pag. 82*). Sed praesertim notatu digna regis hujus effusa in pauperes liberalitas, ita ut auream et argenteam suppellectilem ad eos nutriendos et fovendos confringeret ac conflaret, consilio et exemplis Germani promotus: unde forte uata opinio sanctum Germanum fuisse regem ab eleemosynis primum, et, ut modo loquimur, magnam eleemosynarium. Caesaraugustae urbis opulentissimae in Hispania ad ripas Iberi obsidione soluta, et inde allata Vincentii diaconi et martyris stola, reversus Lutetiam Childebertus aedificare coepit (*Ibid., p. 87*) sancti Germani pontificis hortatu, sancti Vincentii nomine, illustrem basilicam, in qua dictam stolam deposuit. Hanc autem absolutam dicavit, et pluribus donationibus auxit sanctus Germanus 23

Dec. 558; qua die defunctus Childebertus paulo post inibi sepelitur. Successor ejus Clotarius Francorum coronam adeptus, Parisios venit, ubi ob contemptum beatum Germanum in gravem morbum incidens, ab eodem sancto sanatur, scribente Fortunato. Eundem acceptis reginae Radegundis sacramentalibus litteris a proposito uxoris recipiendae deterret sanctus Germanus an. 559; tum Pictavos profectus ut ab ea pro rege veniam deprecaretur, Agnetem coram aliis episcopis in monasterio sanctae Radegundis abbatissam consecravit, quod in epistola ad episcopos concilii Turonensis ipsa memorat Radegundis. Ordinavit anno circiter 560 Syagrium Alduensem episcopum. Inter alia privilegia, immunitatem ab episcopo Parisiensi et quovis alio monachis Sancti Vincentii largitus et xii Kal. Septembris anno 5 Chariberti regis, Christi 565 (*Ibid. p. 89*). Astitit an. 566 xv Kal. Decemb. concilio Turonensi II, ubi decretum episcoporum de suscepta beatae Radegundis epistola conscriptum est (*Conc. Hard. tom. III, col. 367*). Consecravit anno 568 Felicem Biturigum episcopum. Circa idem tempus, est Charibertus rex incesti-crimine in simulatus; quippe qui repudiata legitima conjugem Ingoberta, Merolledem ac postea Marcofevam ejus sororem religiosa veste indutam, conjugio sibi copulaverat. Cum nollet eam dimittere, ab eodem Germano sacris interdictus est: quod fecerant Gregorius lib. IV, cap. 26, et Gesta veterum Francorum cap. 50, ubi et legitur a rege Chariberto Encolismam civitatem missum Germanum cum Gregorio Turonensi consecrante basilicam sancti Eparchii (*Labb. Nov. Biblioth. t. I, p. 152*), qui inibi nuper sepultus fuerat. At errorem in nominibus deprehendunt doctissimi Bollandistae ex temporis ratione: nam sanctus Germanus aequae ac Charibertus rex ante sanctum Eparchium e vivis excessere, ut notant tomo I Julii, pag. 109. Invitatur a Domnolo Cenomanensi episcopo ad dedicationem monasterii Sancti Vincentii juxta urbem Cenomanorum eidem astitit anno 571, Kalend. Novemb., ut constat ex litteris Domnoli pridie nonas Martias datis in hanc rem, quibus subscripsit Germanus. Interfuit anno 573 concilio Parisiensi IV (*Conc. Hard. tom. III, col. 404*), ubi inter caetera depositus est Promotus, qui episcopale officium in diocesi Car-

notens usurparat, nimirum in Castrorodunensi, et qui ad synodum a Germano invitatus venire contempserat. Anno 575, Brunichildem reginam luculenta hortatus est epistola ut Sigibertum conjugem a consilio belli quod fratri inferebat suo revocaret (*Hist. Eccl. Paris.*, t. I, p. 96). Hanc habes in appendice Operum Gregorii Turonensis novissimæ editionis, col. 1343 (*Vid. infra col. 900*). Infinitus essem si sancti antistitis virtutes et miracula recensere vellem. Hunc Robertus rex in diplomate Parisiorum clypeum inexpugnabilem nuncupat. Celebrat Fortunatus ejus morum sanctitatem, clerique Parisiensis sub eo pontifice religionem et ecclesiastici chori concentum: nam poemate 19, lib. II, ejus institutum recens de psalmodia commendat, quam a populo et clero Parisiensi mira frequentia et animorum alacritate perhibet susceptam fuisse. Demum fere octogenarius in cælum migravit Germanus v Kalend. Junias anno 576, paulo post quam Sigiberto regi comminatus mortem fuisset ac prædixisset, ut refert Gregorius Turonensis lib. IV, cap. 52. Diem quoque sui ipse obitus paulo ante pronuntiaverat. De ejus funere ita laudatus Gregorius libro V, cap. 8: « In cujus, inquit, exequiis, multis virtutibus quas in corpore gesserat, hoc miraculum confirmationem fecit. Nam carcerariis acclamantibus, corpus in platea aggravatum est, solutisque eisdem, rursus sine labore levatur: ipsi quoque qui soluti fuerant, in obsequium funeris usque ad basilicam in qua sepultus est, liberi pervenerunt. Ad sepulcrum autem ejus multas virtutes, Domino tribuente, credentes experiuntur. » Hæc Gregorius, qui postea commendat librum Vitæ sancti pontificis a Fortunato presbytero compositum. Alii citius, tardius alii mortem ejus assignant, nempe annis 575, 577. Baronius biennio post defunctum tradit Germanum, et Hugo Flaviniacensis ex Chronico Virdunensi apud Labbæum p. 101, 9 Februar. 582, ubi perperam fratrem ei fuisse Paulum Virdunensem episcopum asserit, qui vigeat anno 630. Tumulatur in oratorio sancti Symphoriani, quod ipse construxerat in ingressu basilicæ sancti Vincentii, ubi prius sepulturæ

A dati fuerant parentes ejus Eleutherius et Eusebia, pro quorum anniversario multa largitus fuerat eidem ecclesiæ. Germani epitaphium a Chilperico rege, in poeticis litteris exculpto, cousecriptum notat Aimoinus lib. III, cap. 16; quod tamen alii a rege ei positum tantum, ab illo vero qui Vitæ sancti Germani acta composuit, scriptum esse contendunt. Mabillonius ad annum 576, n. 63, a Chilperico rege compositum quidem epitaphium conjicit, sed ab Aimoino expolitum. Sic autem habet:

Ecclesiæ speculum, patriæ vigor, ara reorum,

Et pater, et medicus, pastor, amorque gregis,

Germanus virtute, fide, corde, ore beatus,

Carne tenet tumulum, mentis honore polum.

Vir cui dura nihil nocuerunt fata sepulcri,

Vivit enim, nam mors quem tulit ipsa timet.

Crevit adhuc potius justus post funera, nam qui

Fictile vas fuerat, gemma superba micat.

Hujus opem ac meritum multis data verba loquuntur,

Redditus et cæcis prædicat ore dies.

Nunc vir apostolicus sapiens de carne trophæum-

Jure triumphali considet arce throni.

Translatum est sacrum Germani corpus ad majorem ecclesiam VIII Kal. Augusti anno 754, æstante Pipino rege, latus ejus stipantibus Carlomanno et Carolo qui postea dictus est Magnus, sub Lansfrido sancti Germani abbate, cujus festi memoria recolitur die 25 Julii. Ejus in honorem Bertichramnus, Cenomanorum episcopus, qui ab eo presbyter ordinatus fuerat, monasterium apud Cenomanos ultra fluvium Sarthæ condidit et dotavit, quod nunc redactum est in paræcialem ecclesiam suburbanam. Ab ejus quoque nomine dicta apud Parisios ecclesia Sancti Germani veteris, prius capella Sancti Joannis Baptistæ ab ipso sancto Germano tunc abbate Sancti Symphoriani constructa, in quam ob metum Normannorum ejusdem sancti corpus translatum anno 886, per biennium depositum mansit. Sancto Germano tribuitur opus de Missa tomo V *Anecd.*, col. 91.

SANCTI GERMANI, PARISIENSIS EPISCOPI VITA,

AUCTORE VENANTIO FORTUNATO EPISCOPO PICTAVIENSI

Ad mss. Codd. diligenter recognita.

II. Beatus igitur Germanus Parisiorum pontifex, territorii Augustodunensis indigena, patre Eleutherio, matre quoque Eusebia, nonestis honoratisque parentibus procreatus est. Cujus genitrix, pro eo

D quod hunc post alterum intra breve spatium concepisset in utero, pudore mota muliebri cupiebat ante partum infantem extinguere: et accepta potione ut abortivum projiceret, dum nocere non posset, incu-